

Mængde Officerer, og saa blive de Myndigheder borte, som skulde tale det afgørende Ord. Den, der her skulde have talt det afgørende Ord og været Krigsministerens Raadgiver, er Generalauditøren. Havde den højtærede Krigsminister spurgt ham, havde han faaet at vide, at her var der et Omraade, hvor Direktøren ikke havde det allerringeste at skulle have sagt.

Den Fremgangsmaade, som skal bruges ved denne Lejlighed, er den, at naar Klagen kommer ind og kommer til Jurisdiktionschefen, og han faar Melding om, at det og det er sket, har han ifølge „Kundgørelser“ øjeblikkelig at indberette til Krigsministeriet, at det er sket, fordi Krigsministeriet selvfølgelig maa have Oplysning om den Slags alvorlige Forseelser og ikke skal have dem at vide gennem Dagspressen. Men saa er det Jurisdiktionschefen og alene ham, der fører Sagen igennem. Ingen Kommando, hverken Krigsministeriet eller Generalkommandoen eller Brigaden have noget der at skulle have sagt. Jurisdiktionschefen staar som den, der udelukkende bærer Ansvaret for sine Handlinger. Naar hans Afgørelse er truffen, er Sagen afgjort. Men det er ikke det, som er sket ved denne Lejlighed. Krigsministeren erkender selv, at det er Direktøren i Krigsministeriet, som har influeret paa Regimentschefen. Og hvad bliver saa Følgen? Medens Straffeloven har meget strenge Bestemmelser og maa have det, for den Jurisdiktionschef, som bruger sin Myndighed paa en gal Maade, hvordan skulde man i dette Tilfælde kunne anvende nogen som helst Indskriden lige over for den Jurisdiktionschef, som har handlet saaledes efter de overordnede Myndigheders Tilskyndelse? Det er jo umuligt. Men, som jeg allerede har tilladt mig at bemærke, Sagen foreligger ikke fuldstændig oplyst for os, og navnlig dens Forhistorie ved man intet om. Man ved ikke det ringeste om, hvilke Fejl den paagældende Officer har gjort sig skyldig i, om han er bleven dragen til Ansvar derfor. Men derfor bliver det nødvendigt og ønskeligt, og det haaber jeg skal ske, at Sagens samtlige Akter, hvoraf ikke alene fremgaar, hvad der er kommet frem under Forhørene, men ogsaa, hvilke private Forhandlinger der paa den ene eller den anden Maade have fundet Sted mellem Krigsministeren, Direktøren og Jurisdiktionschefen, komme frem for Tinget og blive henviste til et Udvalg. Om det skal være til Finansudvalget eller til det militære Udvalg, som er nedsat, skal

jeg ikke kunne sige. Men at disse Oplysninger komme til at foreligge, anser jeg for nødvendigt, og jeg vil haabe, at den højtærede Krigsminister ikke vil modsætte sig det.

Naar man spørger: hvilken Straf skal der bruges i dette Tilfælde, siger jeg, at der er intet andet for end at bruge Straffelovens Bestemmelser. Men naar Straffeloven har talt strenge Ord, er der en Benaadningsret, og var der nogen Sinds Anledning til at bruge den, var det i dette Tilfælde, efter alt hvad der foreligger. Dermed har jeg udtalt min Mening om Odense-Affæren.

Der er endnu et Spørgsmaal, som staar tilbage. Det blev bragt frem ved anden Behandling af Finansloven ved, at Ordføreren for de militære Budgetter spurgte Krigsministeren om den Sag, der havde verseret mellem Krigsministeren og Generalløjtnant Gørtz, hvor den højtærede Formand skred ind og erklærede, at han vilde vel tillade Krigsministeren at svare, men der maatte ikke rejses nogen almindelig Debat derom. Den højtærede Minister svarede, og han tilføjede efter sit Svar, at han var meget villig til at optage en Debat om Sagen. Der førtes saa private Forhandlinger med Formanden om, naar Sagen kunde drages frem, og Formanden tillod, at Sagen blev dragen frem ved denne Lejlighed. Jeg skal derfor berøre den nu. Det er bekendt nok, at de Sager, der her have været paa Tale, og ikke mindst denne Sag, have givet Anledning til Udtalelser i den radikale og socialdemokratiske Presse af en Skarphed, som man sjælden har set. Jeg ved vel, at der var en meget lang Tid, hvor den radikale Presse ikke kunde sige Haansord stærke nok om Militæretaten; det store Forbillede er jo Hørup, og det blev bestandig fulgt, saa at hans Aand har svævet over Vandene. Men jeg maa tilstaa, at jeg troede, at da det radikale Parti var kommet til Magten som Regering, vilde den radikale Presse dog tage noget Hensyn, om ikke andet, saa til Regeringen selv. Men det er saa langt fra Tilfældet, at dette sidste Spørgsmaal, som jeg nu har berørt, har i en radikal Avis, „Hobro Avis“, givet Anledning til Udtalelser, der ere saa oprørende, som det vel er muligt. Der siges i denne Artikel — jeg haaber, at Formanden vil tillade mig at oplæse nogle Linier deraf —: „Vi maa begynde fra neden, faa den Opfattelse ind i Folk, at det at være frivillig militær er en beskidd Bestilling ikke en Smule bedre end Bødde-